

Enkele dagen was ik van binnen verdoofd. Ik merkte niet meer hoe Elie mij tegenstond en hoe hij met zijn beschermende gezegden mij in mijn dochter beleedigde. Ik nam vroolijk afscheid van mijn schoonzoon en dochter. Hij toonde helaas weer dat hij zich echt als van de familie beschouwde — hij had vrij van zijn kantoor genomen, opdat hij me samen met Eva naar den trein kon brengen. Zoo moest ik tegelijkertijd dat ik Eva toewuifde, het Elie de Wolff doen. Hij was uitgelaten, deed hartelijker dan mijn dochter, Zij stond lang, slap, op het perron, terwijl haar man met den trein meeliep. Eva schaamde zich — ik vergis me niet. Laat dat mijn voldoening zijn: dat het tenminste bewust gebeurt, dat ze weet waarvan ze afstand doet. Slechte vader, dat wil jouw trots! Laat ze het niet weten en gelukkig zijn, met dezen man gelukkig zijn.

David kwam me aan Antwerpen's Centraalstatie afhalen. Ik merkte dat hij oprecht blij was met m'n komst. „Je had dat al eerder moeten doen,” zei hij. „Bij Eef en Elie Wolff is het niet opwekkend voor je.” Mijn jongen, die niet zoo ontwikkeld is en schijnbaar oppervlakkig, zooals zijn moeder dat was, begrijpt me tenminste. Ik was gelukkig. Nadat ik met David in een café op den hoek van de Keizerlei iets gedronken had, nam hij een auto en liet ons naar zijn kamers rijden. Ze lagen in een moderne, onbehagelijke buurt van Antwerpen. Maar ik was bij mijn zoon thuis. David had meer gedaan dan ik verlangde en waar ik op gerekend had. Er stond een echte koude lunch klaar en dat ter eere van zijn vaders komst! Toen we aan tafel gingen, werd de deur wat luidruchtig geopend en er kwam een ordinaire, maar mooie, rijzige blondine binnen. „Dat is Georgette,” zei David, „en dat is nu m'n vader.” David stond op en de vrouw en hij kusten elkaar op den mond. „Ja vader, van poppekast spelen houd ik niet. Ik heb je graag bij me, dat heb je gemerkt, maar om zoo'n groote vrouw als Georgette een paar dagen weg te moffelen, dat gaat niet. Ze is een goede meid en jullie moet maar aan elkaar wennen.”

Ik had natuurlijk wel vermoed dat mijn zoon een vriendin zou hebben, maar mijn vreugde was weg. O, veeleischende vader! Ik voelde me zoo teleurgesteld, dat hij me niet drie dagen de intimiteit met mijn hervonden kind gunde. Ik zei herhaaldelijk tot mezelf: „Hij is een echte, goede jongen, David.” Was het niet aardig van hem om me zijn dag te offeren. En dat hij me van den trein is komen halen en dat hij die lunch voor me heeft laten klaarmaken. Vraag je niet te veel van je kinderen? Maar ik was met zoo'n gespannen hoop, met zoo heel veel heimwee naar Antwerpen toegereisd. Waarom heeft hij me m'n illusie niet gegund, een illusie die er geen was? Ik verlang van een volwassen man niet dat hij kuisch leeft, alleen maar dat de sfeer tusschen mij en m'n kind vrij zal